

Pedrera de Dusfort

Calonge de Segarra

Ubicació

Comarca:	Anoia
Lloc/Adreça:	Dusfort. Zona del Bosc dels Avellaners.
Emplaçament	un camí que enllaça amb la pista de Dusfort, abans d'arribar a Cal Xelin. Al Bosc dels Avellaners.
Alçada:	621
Coordenades:	
Latitud:	41.74186
Longitud:	1.4851
UTM Est (X):	374032
UTM Nord (Y):	4622225

Classificació

Número de fitxa	08036 - 130
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Obra civil
Estil / època:	Modern Contemporani Popular
Segle	XVIII/XIX
Estat de conservació	Dolent
Notes de conservació:	La pedrera forma part del bosc.
Protecció	Inexistent
Accés	Difícil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	08036A005001250000GB
Autoria de la fitxa	Jordi Seró i Ferrer. [IN] SITU SCP
Data de registre de la fitxa:	dj., 27/06/2013 - 02:00

Descripció

En una zona boscosa situada a l'oest del nucli de Dusfort i pròxima a l'entorn conegut com el Bosc del Avellaners, hi trobem una antiga pedrera. Actualment s'hi pot observar un gran escampall de pedra sense treballar integrada ja en el paisatge.

Es troba situat al costat del camí que baixa des de la barraca del Vila.

Història

Aquesta pedrera s'utilitza a finals del segle XVIII per a la construcció del campanar de Calaf, així com també l'església de Prats de Rei. En el llibre de la historiadora de l'art segarrenca Maria Garganté "Arquitectura religiosa del segle XVIII a la Segarra i l'Urgell. Condicionants, artífexs i pràctica constructiva", hi trobem un contracte específic on es s'esmenta la pedrera de Dusfort signat pels mateixos contractistes, per arrencar i picar la pedra que s'havia d'utilitzar. La de l'obra vista s'extrauria de la pedrera de Dusfort, mentre que la resta dependria de l'elecció de l'empresari; la meitat d'aquesta pedra havia d'estar llesta i picada el dia 1 d'abril de 1787 i l'altra un any més tard.

En les condicions de la taba s'estipulen detalls com el fet que l'empresari estava obligat a:

Arreglar las filadas, a dos palms de gruix poch més o menos, y los tisons, o pedras que se han de posar de cap, que tingan sinch palms de llarch y dos de cara, y los carreus o lligadas tindran sinch palms de cara y tres de cala, y deuran posar-se un per altre, a saber un carreu y un tisó, y podran servir los carreus que iscan ab alguna falla que no sia de consideració.

Bibliografia

GARGANTÉ, Maria. Arquitectura religiosa del segle XVIII a la Segarra i l'Urgell: condicionants, artífex i pràctica constructiva (Fundació Noguera, 2005)

